

A REPEDÉS UTÁN

Vannak kifejezések, amelyeket könnyedén használunk – „újjászületettnak érzem magam”, „előlről kezdtem”. Általában metaforák. Aztán vannak pillanatok, amikor ezek a szavak megszűnnek szimbolikusak lenni, és szó szerintivé válnak. Úgy képzeltem el az életet, mint egy folyamatos vonalat, magasságokkal és mélységekkel, de mindig ugyanazzal az úttal. Aztán eljött a nap, amikor megértettem, hogy egy élet megszakadhat anélkül, hogy a test meghalna – egy identitás, egy bizonyosság, egy önmagunkról alkotott kép véget érhet.

Kezdetben az ember megpróbál ellenállni, javítani, visszatérni a normalitáshoz. Aztán megértettem valami nehezen elfogadhatót: a korábbi állapot már nem létezett. Ez az élet egyik legkölségesebb leckéje, mert egy kis gyászt igényel – annak gyászát, amik voltunk. Van egy pillanat, amikor önmagunk egy változata befejezi a feladatát, és átadja a helyét valami másnak.

A problémák nem csak abból a világból erednek, amely megváltozik. Abból erednek, hogy tovább értelmezzük olyan szemekkel, amelyek a múlthoz tartoznak. Lassan valami újra összeáll, több száz apró módosításon keresztül, új prioritásokon, új kérdéseken. Akkor kezdtem megérteni az újjászületést: nem abból áll, hogy újra fiatalok leszünk vagy kitöröljük a hibákat. Abból áll, hogy új kapcsolatot alakítunk ki mindazzal, ami történt.

Az út végén nem egyetlen életet látok. Legalább kettőt látok – az elsőt elvárásokra építve, a másodikat megértésre. Ezért ennek a küszöbnek a címe nem tartalmaz túlzást. Vannak pillanatok, amikor nem egyszerűen irányt váltunk. Létezést váltunk. És egy második élet nem metafora. Az, ami megmarad, miután az első mindent megtanított, amit tudott.

Ferdinando Frega
Gillette Man